

M. I.

LIETUVIŲ

№ 21.

KAINA:

Metams 4 rb., pusme-
čiui 2 rb. 10 kap., 3
mėnesiams 1 rb. 10 kp.
1 mėnesiui 35 kap.

Skysium numeris 5 kop.

BALSAS.

Lapkričio 26 d. 1915 m.

SKELBIMAI:

Petito eilė (4 skiltys)
prieš tekstą 60 kap.,
po teksto 30 kap.,
Darbo ieškantiems:
eilė 10 kap.

Redakcijos ir Administracijos adresas: PETRAPILIS, Baskov per. № 29, b. 10. (Znamenskios g. kampas). Tel. 652-02.

Redakcijos sekretorius L. Noreika priima kasdien, be sekmadienių, nuo 12—2 val. dieną.

Prekybos bei Pramonės

„Brolių Vailokaikių ir Bvės“

Draugija

prašo visų, pasidėjusių joje pinigų, **pranešti savo adresus**, kad
būtų galima laiku išsiuntinėti procentus.

Toliau žiūr. paskutinį puslapį.

Petrapilis, lapkričio 26 d.

Prieš metus, lapkričio 21 dieną Vilniuje įsikūrė Lietuvių Draugija nukentėjusiems dėl karo šelpiti. Tuomet maža kam galėjo ateiti galvon, kas atsitiks per metus. Kad ir nemaža buvo jau ir tuomet nukentėjusių nuo karo, betgi negalima buvo laukti, kad visa Lietuva taps nukentėjusia. Likimas kitaip lėmė, ir jai teko patirti visas karo baisenybes, visus jo vargus. Ir Dievas žino, kada dar bus jiems galas.

Vargui besididinant, augo ir šelpimo Draugijos reikšmė. Mūsų vadinamajai kairiajai visuomenės daliai ne tiek rūpėjo kas šelpiamas, kiek kas šelpia. Iš čia nemaža kilo nesusipratimų darbe ir ginčų laikraščiuose. Tik užsimezgus Draugijai, tuojau prasidėjo apie ją kalbos spaudoj. Ne dėl to kalbėta, kad tai svarbiausias tautos reikalas, bet dėl to, kas šį darbą pasiėmė „klerikalai“, kuriems norėta pakirsti kelias. Dabarties padėime nesmagu būtų ne priminti, kas buvo prikišama iš „kairės“ pusės. Šie balsai nutilo visai, kai pasirodė, kad karo gaisras apima visą Lietuvą ir kad metas dirbti iš visų pajėgų, o ne ginčyties. Nelaimė suartino visus šiame darbe, ir dabar visi veik lietuviai surišti su Draugija dėl karo nukentėjusiems šelpiti — vieni, kas pats nereikalauja pagalbos, joje dirba besirūpindami reikalingaisiais pašalpos, kiti laukia iš jos savo buities pagerinimo.

Daug ji bus nuveikusi per metus, labai daug, ypač antrojo metų pusėje, kada gelbėti teko visa Lietuva. Bet ne metas dabar apskaitinėti, kas padaryta. Apie tai tegalima bus kalbėti, kai karui pasibaigus gyvenimas sueis vėl įpraston vagon. Dabar reikia žiūrėti vien į tai, kas ligšiol nepadaryta ir kas reikia daryti. Nereikia užmiršti, kad veik viena tėra šji draugija, kuri gali rūpintis visos Lietuvos reikalais. Kitos mūsų įstaigos, kad ir buvo iškeltos vokiečiams besiantinant, įvairuosna Rusijos miestuosna, bet veikti nebegali. Išrautos iš įprastos vietos, jos negalėjo prigyti svetimoj šalyj ir laukia tos valandos, kada galės pagrišti atgal. Kas svarbiausia, Draugija dėl karo nukentėjusiems šelpiti rūpinasi apimti tikrai visą Lietuvą. Mūsų laikraštyje jau buvo rašyta, kaip ji ketina per neutralines valstybes užmegzti ryšius su vokiečių užimtają Lietuvą ir išteisti pagalbos ranką net tenai. To negalėtų padaryti nei viena kita kuri mūsų įstaiga. Tegu sau ji nekiek

daug tegalės sušelpiti užimtają Lietuvą, neturėdama reikalingo ištekliaus, bet be galo svarbu nenutraukti su ja ryšių. Tuo tarpu ši draugija vienintelis ženklas lietuvių vienumo.

Antrus savo darbo metus ji pradeda sunkiausioj mūsų tautos gyvenimo valandoj. Daugiau vargo, nei kenčia lietuviai — ir pabėgėliai, ir likusieji vietose — sunku laukti. Taigi dabar turėtų būti intensyviausias jos darbas. Kas reikia daryti ir kaip, mes ne kartą rašėm „Balse“ ir dar turėsime rašyti. Kas daroma, taip pat matyti iš pranešimų, kurie idėti kiekviename mūsų laikraščio numeryje. Kiekviena trumpa ir sausa, kaip atrodo, žinutė apie pabėgėlių gyvenimą, slepia savyje didžiausį vargą ir ašaras. Jei būtų tai svetimi vargai ir svetimai nelaimė, ir tai būtų žmogaus pareiga lengvinti juos, kiek galima, o dabar juk tai mūsų tėvynės ir jos sūnų vargai!

Tvirtai tikime, kad lietuviai, neapleidę tėvynės, geresniam padėjime, juo labiau nepames jos nelaimės. Kas tik gali atlikti kad ir mažiausią bendrų reikalų darbėlį, turi spiesties Draugijoje dėl karo nukentėjusiems šelpiti. Kad kas ir mažai pratęs dirbti panašų darbą, vis dėlto neturi užsilikti, nes artimo ir tėvynės meilė nurodys tikrąjį kelią.

„Didžiojo Vilniaus suvažiavimo“ atminimui.

Ši mėnesį sukanka lygiai dešimtis metų nuo to laiko, kada Vilniuje pirmą kartą susirinko iš visos Lietuvos ir iš kitur pirmieji mūsų „tautos atstovai“. Į suvažiavimą „atstovais“ ir neatstovais važiavo visi, kuriems rūpėjo naujoji Lietuvos tvarka: tą tvarką jau įvykstant tuokart daugumas matėme savo krašte.

Suvažiavimą, kaip ir daugelį kitų prakilnių dalykų, buvo sumanęs, žinoma, pirmasis mūsų „Aušros“ leidėjas ir redaktorius — dr. J. Basanavičius.

Suvažiavime buvo pasirodę ir keli žmonės, nemoką lietuviškai: jie jautėsi tuokart esą lietuviai ir tikėjosi daug ko nauja išgirsia iš savo brolių, dabar tesukilusių iš ilgo miego ir imančių Lietuvos vadeles į savo rankas.

Šie metai, didžiojo karo metai, labai negeri minėti viso to suvažiavimo darbams: esam ir vėl suirę, sutrikę, išsiblaškę po visus pakra-

ščius, vėl nežinom, kas lemia mums toliau sulaukti.

Suvažiavimas, ar šiaip ar taip, išjudino Lietuvą, sukėlė Lietuvoje daug vilties, sudrąsino darbo žmones, ragino juos į platesnį darbą, turintį tikrai šviesti Lietuvą ir statyti jai naujosios, laimingosios gadynės gyvenimo pamatus.

Suvažiavimas, kviedamas žmones į naują darbą, — į tą darbą, kuris turėjo Lietuvą laimingą padaryti, — reikalavo betgi, kad senosios tvarkos žmonės, kurie buvo Lietuvoje, nebūtų skaudžiami, kad jų turtai ir nuosavybė nebūtų deginami ir šiaip jau naikinami. Taigi netvarkos ir iširimo į to meto mūsų krašto gyvenimą pats suvažiavimas neįsė. Bet daugelis mūsų darbo žmonių, to suvažiavimo padrasintų ir ėmusių labai drąsiai ir smarkiai Lietuvoje darbuotis, vis dėlto skaudžiai nukentėjo. Siandien veltui ieškotum Lietuvoje nemažą skaičių darbo žmonių, kurie, atsimainius aplinkybėmis, turėjo pasitraukti iš mūsų krašto. Galvodamas apie tą Vilniaus suvažiavimą, aš niekad negaliu pamiršti, kad mums tie žmonės būtų didžiai dabar brangūs, kad jie ir dabar, vėl virtus naujomis aplinkybėmis, būtų mums labai reikalingi. Ir šitas dalykas man yra lyg juodulėlis to mūsų pirmojo suvažiavimo.

Antrasis to suvažiavimo negerumas yra, man rodosi, tas, jog mes suvažiavime pasirodėme ir per daug neapykantos turį kitiems savo broliams, kalbantiems jau nebe lietuviškai. Į suvažiavimo salę buvo atėję ir keli sodiečiai iš Vilniaus apylinkės, nemoką savo tėvų kalbos. Jie sakėsi esą tokie pat lietuviai ir gailinosi tik negalį supasti, ką čia jų broliai, išlikę ligi šiol su tėvų kalba, sprendžią dabar visai Lietuvai ir jiems. Jie prašė, kad suvažiavimas savo nusprendimus išdėstytų jiems ir lenkiškai — taip, kad ir jie galėtų tuos sprendimus suprasti ir suprātę apsaugyti kitiems savo broliams, nebemokantiems, kaip jie dabar, tėvų kalbos. To prašydami, jie pabrėždami sakėsi esą lietuviai, mūsų broliai, atėję į išlikusius gyvus savo brolius. Suvažiavimas, ar bent dalis suvažiavimo, jų žodžiuose matė betgi lyg naujai statomas mūsų kalbai pinkles ir nenorėjo su jais — nė šnekėti rimtai. Man, atsimenu, buvo tiesiog graudu matant, kad mano tautiečiai, ieškodami sau laimės, kalbėdami apie visokias lygybes, lyg stumė stumia savo brolius, norinčius su mumis vieną darbą dirbti, tik nebegalinčius lietuviškai su mumis susišnekėti.

Visas suvažiavimas, nereik pamiršti, dirbo ir sprendė betgi daug ką ne taip, kaip to laukė jo sumanytojai.

Jis ilgai bus mums atmintinas ir pamokomas, įžymus mūsų gyvenimo faktas.

R. J.

PRIEŠ DEŠIMTĮ METŲ IR DABAR.

Lygiai prieš dešimtį metų šiomis dienomis Vilniuje gyvai plakė visos Lietuvos širdis. Tai buvo dienos — „Didžiojo Vilniaus Suvažiavimo“, kuriame dalyvavo įvairių Lietuvos vietų, luomų ir srovių atstovai. Buvo karštai kalbėtasi ir ginčytasi apie Lietuvos reikalus. Ginčai ginčais pasiliko ir tik geriau reikalus išaiškinti padėjo, o kadangi visų, kas tik suvažiavime dalyvavo, vienas tikslas turėta: taisyti savo tėvynei geresnės ateities kelius, šalinti jos pažangos kliūtis, — tai po ginčų buvo prieita prie bendrų rezoliucijų, kurios greit pasklido po visą Lietuvą ir kurios ir dabar visiems žinomos. Vilniaus didysis suvažiavimas tai žymios svarbos atsitikimas — mūsų tautos istorijoje. Tik atsiminkime, kokiomis aplinkybėmis jis įvyko: dar tik antras mėnuo teėjo, pradėjus brėksti Rusijos laisvės aušrai, dar tik antri metai teėjo, mums gavus Rusijoje spaudos teises, o pirmi metai teėjo liuso platinimosi Rusijos sienose mūsų laikraščio. Kokių nors draugijų, susirinkimų, susivažiavimų, — apskritai viešo visuomenės gyvenimo nebuvome suvis turėję. Ir štai įvyksta kokių 2000 žmonių, suvis neorganizuotų, suvažiavimas. Taip įvyko dėlto, kad visiems dalyvavusiems viešpatavo vienas visuomenės tikslas: tautos pažangos kelių skynimas. Suvažiavimas parodė mūsų tautą norintį gyventi ir sugėbant savo gyvenimo reikalus rūpinti.

Nuo suvažiavimo iki karo pradžios, nepilnų devynerių metų laiko tarpe, mes ir realinio darbo mūsų kultūros kėlime nemaža padirbome. Steigėme kooperacijos ir kredito draugijas ir įstaigas, dirbtuves, švietimo draugijas ir t. t. Kad nebūtų nuo senovės užtikę didelių tam darbui kliūčių, būtume kurkas daugiau padarę, būtume įvairesnėse gyvenimo srityse pažengę priešakin. Antra, grįžus reikią prisipažinti, kad realinio darbo pasiekimui daug kenkė mūsų srovių pergriežtas nuo kita kitos atsivėrimas, perdidelės tarp jų varžytinės ir stoka savo tarpe susitarimo. Visos mūsų visuomenės pajėgos nedidelės, gi kuomet jos padalytos į daug nesusikalbančių srovių, tai suvis susilpnėjo. Visoki iš įvairių šalių žiaurus vėjai dar labiau mus susilpnino.

Taigi, blogose sąlygose bedirbdami, per trumpą laiką nedaug ką ir tegalėjome padaryti. Ir štai mus, nepasiruošiusius prie didelių nelaimių, užtiko baisiojo karo audra, tokio karo, kokio pasaulis dar nebuvo matęs. Likimo lemta mums gyventi tarp dviejų milžinų ir dalyvauti jų kruvinose imtynėse. — Kartais, rodosi, jog baisios audros sujudintos bangos užlies mus, arba nuplaus nuo žemės ploto, jog milžinai, bekovodami, sumindžios mus. Šis momentas mūsų tautos gyvenime turi didelį panašumą į 1905 metus. Tuomet vidurinio

valstybės gyvenimo audra stumte stumė tautas, norincias gyventi, kad atsilieptų ir tinkamai save apreikštų. — Lietuvių tauta atliko tat tarp kitko labiausiai per didįjį Vilniaus suvažiavimą. Dabarties audra graso nuplaušianti mus nuo žemės paviršio, jei mes nesugebėsime išplaukti ant jos sukeltų bangų viršaus. Mes ginamės nuo to pavojaus; susijungę mes pajėgiame savo tautos gelbėjimu rūpintis po visą plačiąją Rusiją ir Lietuvą, nors ir užimtą. Didžiausi mūsų dabar uždaviniai: ginties nuo mirties ir nutautimo, lavinties, auklėti ir šviesti savo jaunuomenę. Tų rūšių darbas yra dirbamas. Reikia tikėtis, jis bus vaisingas. Jei mums pasiseks miniomis pasilikti, pačiais savim, ir neišleisti iš savo rankų žemelės, kuri buvo mūsų, tai karo blogiausių vaisių pavojus būtų pašalintas: mūsų tauta demokratiška, gi demokratija juo toliau, juo daugiau vykina teisingumą; joje ir mūsų ateities patikrinimas.

P. Leonas.

Farsas Lietuvoje 1905 metais.

Kad ir nėsū dalyvavęs Lietuvos Seime Vilniuje 1905 m. lapkričio mėnesyje, bet pasiliko iš to laiko šiokių tokių atsiminimų, kuriais ir norėčiau pasidalyti.

Metai tat buvo nepaprasti. Visa Rusijos visuomenė, išjudinta po Japonų karo, pajutusi norą gyventi, kaip gimęs vaikas, ėmė rėkti, reikalauti. Rusijos vyriausybė savotišku būdu, truputį paliuliavusi padainavusi, pažadėjusi šio to, numalšino kūdikių ir paskiau užmigdė ilgam laikui. Miegojo visuomenė, miegojo ilgai, niekas jos iš miego nejudino.

Bet netikėtai visuomenės migdytoja auklė gavo sunkų smūgį į pašonę ir taip suriko, kad jos kūdikis pašoko iš miego. Prakėtęs akutes dairėsi, nieko negali suprasti, griebiasi ginti migdytojos, kurios smūgį ir pats pajuto, bet nežino nei kaip nei nuo ko ginti — tikrai kaip vaikas iš miego riksmo pakeltas.

Mums lietuviams, to kūdikio daliai, buvo lemta vaidinti rolę kažkokio bevardžio pirštelio, kurį kartais ir kiti stambesni pirštai užslėgdavo, o pamotė migdytoja neleisdavo bemiegant nė pajudėti.

Bet pabudus ir subruzdus tildomajam kūdikiui, ėmė krutėti ir mūsų bevardis pirštelis, ir štai pasirodė, kad jisai visai neteisingai ir be reikalo esąs bevardžiu pramintas: kad jo bėsas žymus ir garbingas praeities vardas; kad jis begeidžias at-

Iš mano atsiminimų.

Laikas bėga, kaip sriaunus vanduo; gyvenimas keičiasi kaleidoskopo greitumu — žmogus negali nė atsipeikėti!

Kaip dabar pamatau, kas atsitiko su Lietuva per tuos pasaulinio karo audros metus ir tris mėnesius, plaukai ant galvos stojasi, liežuvis stingsta, negalėdamas apvilkti žodžių galvoje skriejančių minčių, ir plunksna krinta iš rankos! Kas mus laukia? Ar mes išplauksime iš tamsos į šviesą, ar nugrimsime į bedugnę užuominės?

Atsimenu kitą audrą: tai buvo 1905 metais. Štai kaip ta audra tada buvo apibudinta nežinomo eiliadirbio šioje giesmelėje, kurios žodžiai ir dabar skamba mano ausyse:

„Vėjas užia, audra kyla:

„Žaibai švituriuoja

„Ir Perkūnas jau prabyla,

„Debesiai juoduoja!

„Viesulas verpetais suka

„Lapus nuo medelių.

„Siaučia audra, kaip padukus

„Tarp jaunų bernelių!

gauti savo vardą atsiliuosuoti, gyventi sau ir dirbti pasauliui.

Štai ir Lietuvos Seimas!

Neteko man jame būti: aplinkybių apvilts nepanorėjau, netikėdamas, kad jam pavyktų. Juk tada jau Lietuvos visuomenėje buvo pasižymėjęs mūsų srovių veikimas, srovių, kurios tik ir rodė galingos.

O čia kviečia mūsų gerbiame Basanis, kad ir vyras; bet, hm!... be partijos, kaip be pašparto.

Tai gi nelemta man buvo pakliuti tan svarbiajam mūsų Lietuvos gyvenimo veiksmam, bet teko man pakliuti kitan veiksmam tame pačiame Vilniuje, toje pačioje miesto salėje ir beveik (tik 3—4 dienomis pirmiau) tuo pačiu metu, veiksmam—geresnio gen'o (žanro), kurį vaidino lenkų tautinė demokratų partija.

Gavau bilietą ir pakliuvau į salę, kur žmonės, jauzdamies tarp savųjų, pasirodė visą savo nuogumą. Tat buvo tikras farsas, kur vaidino nieko nesigėdindami, visai nusirengę. Aš pakliuvau į tą farsą kaip savo žmogus, nuogumo... mėgėjas.

Ir gavau įspūdžių, kurie ligi šiolei per tiek metų nespėjo man visai išdilti. Balsą turėjo tik komitėtininkai ir tik savo žmonės, o kiti buvo tik ausys. Ir ko tos ausys neprisiklausė!

Gražių buvo vaidintojų ir kaip gražiai jie kalbėjo. Labiausia man patiko jaunas studentas, gražiai apsidaręs, apvalus vaikesas, matyti, dar niekame savo gyvenime trukumo nepajutęs. Kalbėjo jis apie susilaikymą (wstrzemięzliwość); jo kalbos tarinys buvo jam tinkamiausias. Visa jo išvaizda, rodos, remte rėmė jo svarbiąją mintį. Gražiai jisai kalbėjo, o dar gražiau laikėsi estradoje. Jauسته jautei, kad jisai ilgai ir rimtai buvo studijavęs pozas prieš veidrodį, norėdamas geriau patraukti į save ausytes; tur būti neapsiriksiu, jei pasakysiu — ausytes gražiosios lyties. Kalba jo buvo apie susilaikymą, apmalšinimą geismų.

O jo geismai — štai kaip netoli jie siekia!

Kalbėdamas apie Lenkijos pakraščius, įsigėidė ir prikerė prie jų visą Lietuvą, žinoma, nevaadinamas jos tokiu — „Lietuvos“ vardu, net jo neminėdamas. Nesitenkindamas tuo, jis nurodė, kad visas tas „Lenkijos pakraštys“ gyvenamas vienu tik lenku, tik nevisiškai susipratusių. Tad reikią jie savaip apšviesti, iškelti iš po jų kailinių dvasią („budzić ducha z pod kożucha“).

Žodžiu sakant, taip gražiai kalbėjo, kad delnų plojimams ir galo nebuvo. Klausytojai po to taip įprato ploti, kad paskiau nė vienam kalbėtojui neskundė plojimų, net tiek įsivarė, jog vienam, kuris savo išvaizda ne-

galėjo nė lyginties su studentu, o norėjo pralenkti jį savo jausmais ir geismais, neleido jų visiškai išreikšti. Jis taip patiko klausytojams, kad, vos tik išsijojus kalbėti, prasidėjo smarkūs plojimai, tokie smarkūs, kad jis per keturius kartus pradėdamas gavo, nė karto nebaigęs, lipti nuo estrados.

Taip buvo smagu, kad ir aš negalėjau susilaikyti ir buvau pagautas bendro entuzijazmo. Farsas visiškai nusisekė: jokios disharmonijos savųjų tarpe neatsitiko.

D-ras J. Alekna.

Redakcijos priedas. Didįjį Lietuvii Suvažiavimą Vilniuje laikome dideliu ir svarbiu faktu mūsų istorijoje. Savo nuomonę apie jį jau tarėme „L. B.“ № 20 įžengiamajame straipsnyje. Tiesa, buvo anuo metu tokių dalykų, kurie, iš šalies žiurint, galėjo atrodyti ir tikrai atrodė kaip koks farso vaidinimas. Tuo remdamies ir norėdami kuogeriausiai nušviesti tą svarbų mūsų istorijos lapą, dedame visokių raštų tam Suvažiavimui paminėti: ir tokių, kurie rodo pačią jo branduolę, ir tokių, kurie apibūdina tat, kas tada buvo daroma, kad ir juokingai.

Korespondencijos.

Vitebskas.

Kaip visur, taip ir čia yra daugel pabėgėlių, tarp jų nemaža ir lietuvių. Netruksta lietuvių kareivių.

Darbuojasi Lietuvių Komitetas. Į jį eina „Lietuvių Balso“, kuriuo norintieji be kliūčių gali naudoties. Skaudu žiūrėti, kaip mūsų lietuvės vaikiojasi su kareiviais po arbatnamius ir kazarmes ir tvirksta. Tų liudnų žinių eina ir iš kitų miestų.

Brangūs lietuviai ir lietuvaitės! nors užgulė mus didelis vargas, bet nenustokime vilties grįšią Lietuvon. Taupykime savo tautą, gelbėkime ją nuo pražuties ir ištvirtimo. Glauskimės į Lietuvių Komitetą, laikraštį, savo tėvelius, kurie giliausiai myli Lietuvą ir svajoja savo kaulus sudėti numylėtojų žemelėje. Tebūnie mūsų kūnas Rusijoje, bet siela Lietuvoj.

J. Žuromskis.

Dvinskas.

Dvinske, karui užiant ir armotoms baubiant, aiškiausiai pasirodė ypatingas lietuvių dvasios budas— ištvermė. Daug lietuvių pabėgėlių jau senai apsisistojo Dvinske, kaip prie Lietuvos slenkščio, laukti ir vargti, kol atstumsią priešą toliau. Nebijo lietuviai nei šuvių, nei cepelinų, by tik arčiau būtų Lietuvos, o nevažiuoti Rusijon, iš kur, jie galvoja, nelengva būsią grįžti tėvynėn. Vienok daug lie-

duoti!... Taip baigėsi „laisvės metai“. Negaliu sakyti, kad jie nieko gera mums neatnešė: atsirado daug daugiau inteligentų, kurie darbuojasi tarp savo žmonių; lietuvių kalba įgijo šiokių tokių teisių mokykloje; išdygo ir išaugo lietuvių įstaigos miestuose ir kaimuose; išaugo literatūra, atsirado lietuvių atstovų Dūmoje.

Kas gi bus dabar, kada pasaulinio karo audra kelius kartus perėjo per Lietuvą, kada mūsų žemė su trypta-sumindžiota, miestai ir kaimai išdeginti, žmonės išmušti ir ištremti, o palikusieji velka gyvenimo jungą didžiausiame skurde, kankinami alkio ir šalčio? Kas bus? Didelis pavojus graso mums, ir tiktai viribus unitis (sujungtomis, suvienytomis pajėgomis) mes galėsime gelbėtis nuo pražuties: tegu visi, kas yra gyvas tarp inteligentų, dirba išvieno neatsižvelgdami, ar tai pirmas, ar antras jis smuikas būtų, tegu asmens savimeilybė būna paslėpta ir nekenkia bendram darbui, tegu būna ištvermė — ir blogiausiose sąlygose kuodidžiausia,—ir valia—įveikti kilnčias kliūtis—kuostipriausia, tegu ūpo negadina atsitinką kiekviename darbe nepasisekimai ir darbas tegu bus visados dirbamas sustartinai. Tada, kaip sako senas priežodis, galima bus pasakyti:

tuvių nesenai išvažiavo toliau, ypač jaunuomenės, įkalbėtos—žydų agentų, siulančių neva puikius uždarius. Dvinske ketinama atidaryti Centralinio Komiteto skyrius. Gaila tik, kad trunksta mūsų inteligentų.

Pabėgėlių lietuvių Dvinske per dvi dieni įrašyta 442 žmonės, rašosi ir toliau. Skyrius turėtų priglauti pabėgėlių vaikus, kurie dabar be jokios priežiūros vaikiojasi po kareivių stovyklas, maitinimo punktus ir tvirksta.

Gal pasisektų nors kuriam laikui juos surinkti į prieglaudą, apgobti, kiek pamokyti.

Dvinskas, kaipo artimiausias Lietuvai miestas, bus labai svarbi vieta grįžtant pabėgėliams atgal. Darbo čia bus daug, reikia lietuviams tuo tikslu organizuoties.

Kun. J. J.

Mstislavlė, Mog. gub.

Čion atsikėlė Panevėžio Mokytojų seminarija ir Kauno Pedagogijos kursai.

Panevėžio seminarijoje mokslas prasidėjo rugsėjo 9 dieną. Šiomet įstojo tik 13 žmonių, jų tarpe 1 lietuvis, bet ir tas išsikėlė dabar Voronežan. Likome seminarijoje tik 3 lietuviai, išviso gi mokinas 76 žmonės. Visi gauna stipendijas arba iš Tatjanos Komiteto pašalpos. Gyvename privatinuose butuose. Šiaip — viskas po senovei.

Kauno Pedagogijos kursuose mokslas prasidėjo rugsėjo 20 d. Mokosi 25 žm. Į pirmąjį kursą dar priimami; stoti galima net baigusiems dviklases mokyklas. Kursuose beliko tik 7 lietuvaitės ir tų, rodos, kaikurių pamiršo lietuvių kalbos. Gyvenimas Mstislavlėje neperbrangus, stipendijomis galima gyventi ir mokyties.

Kstts.

Zinios.

Petrapolis.

Belaiviams Kalėdų dovanos. Miestų Sąjungos karo belaisvių skyrius susitarė su miesto ir apskrities globomis, kad jos imtų aukas karo belaisviams ir įtaisyty dižuruotojus rašyti adresams ant laiškų, siuntinių ir pinigų leidžiamųjų blankų ir duoti visokioms žinioms-informacijoms.

Balaivsių šelpimas. Didžiojoje bankose ir kredito draugijose iškilo sumanymas aukoti karo belaisvių, atsidūrusių priešininkų val-

kas bus, kas nebus, o lietuvis neprašus!

Ad. Sketeris.

Atsiminimas.

1905 metų ruduo. Aš tuomet gyvenau dar toliau nuo Lietuvos, nei dabar, bet nuolat galėjau susišinoti su ja. „Vilniaus Žinios“ kasdien atsilankydavo. Lapkričio mėn. jos atnešė kvieslį į lietuvių suvažiavimą. Užstojo lapkr. 21 d., kad ir negalėjau išpildyti savo troškimo—paukščiu nulėkti Vilniun ir dalyvauti bendram darbe,—tai bent telegrama galėjau pasiekti saviškius.—Nekantriai laukiau tos dienos, kada gausiu „Vilniaus Žinių“ numerius, kuriuose bus aprašyti suvažiavimo posėdžiai: kalbos, ginčai, nutarimai.—Kankino baimė ir abejonė, ar gerai eis posėdžiai, ar kas neatsitiks. Juk tat pirmasai mūsų viešas didelis susirinkimas! Ir koks džiaugsmas buvo skaityti suvažiavimo aprašymą! Geras buvo istorijos momentas. Smagu ir malonu atsiminti tokios gyvenimo valandos! Tie atsiminimai stiprina dvasią šių dienų baismis nelaimėms kęsti.

P. Leonas.

Maskva,
21—XI—15.

stybėse, reikalams rūpinti. Rinkliavos Komitetui bei organizacijai Patrapilio miesto Kredito Draugija jau įteikė 5000 rb.

Kauno iivirtovės komendantui 15 metų katar-gos. Vyriausybės pranešimu, generalo Grigorjevo byla nagrinėjusi tam tikra Dvinsko karo apygardos teismo komisija. Teismas nusprendė atimti gener. Grigorjevui karininko vardą, laipsnius, ordenus ir medalius, bajoro titulą ir visas teises ir išsiųsti kaitargos darbams penkiolikai metų.

Kadetu ir pažangiųjų tarybos. Lapkričio 21 d. vak. buvo V. Dūmos narių kadetu posėdis dėl paskalų, kad Dūmą tebusianti sušauktą tiktai sausio mėnesį. Nieko nebuvo nutarta: luktėsi kelias dienas, kol paaiškės da-lykas.

Tą pat dieną buvo irgi pažangiųjų Dūmos narių posėdis. Atstovai nariai tam tikrų Dūmos tarybų pasakojo susirinkusiems apie tų tarybų darbus. Buvo keliamas klausimas apie išstojimą iš tarybų atstovų pažangiųjų, betgi nieko nutarta nebuvo. Tas klausimas bus išsvarstomas kitame posėdyje.

Š. m. lapkričio 23 d. Augščiausiojo įsakymu V. Dūmos ir V. Tarybos sušaukimas atidėtas.

„Baltabiliečiai“. Caras patvirtino ministerių tarybos išdirbtas taisykles patikrinimo sveikatos paliuosuočių nuo kariuomenės tarnavimo. Sveikieji „baltabiliečiai“ bus paskirti II rūšies apsaugininkais (ratnikais).

Naujokai. Apskelbtas caro įsakymas pašaukti kariuomenės vyrai, gim. 1896 met. Saukiamoji diena nurodyta.

Dešiniųjų suvažiavimas. Šeštadienį lapkričio 21 d. Petrapilyje buvo atidarytas visos Rusijos dešiniųjų susirinkimas, kursai truko 3 dienas. Tikslas jo — kovoti su kairiaisiais, vokiečių įsivyravimu ir padėti karo aukoms. Dalyvavo susirinkime įžymieji dešiniųjų šulai: buvęsieji ministrai: Markovas, Maklakovas ir Ščeglovitovas; Dūmos atstovai: Markovas, Zamislavskis, Levašovas ir kiti. Padaryta daug nutarimų kovoti su pažanga Rusijoje.

Svetur. Japonų imperatorienei gimė sūnus lapkričio 10 d.

Anglų karo nuostoliai lig spalio 27 d. esą šie. Prancūzijos fronte aficerių užmuštų ir mirusių žaidomis 4.620, kareivių — 69.272, aficerių sužeistų 9.754, kareivių — 240.283, prapuolusių nežinia kur aficerių 1.583, kareivių — 54.446. Viduržemio jūroje užmuštų aficerių 1.504, kareivių — 21.531, sužeistų aficerių — 2.860, kareivių — 70.148, prapuolusių nežinia kur aficerių — 350, kareivių — 10.211. Kitose karo vietose: užmuštų aficerių 227, kareivių — 2.052, sužeistų aficerių — 337, kareivių — 5587, prapuolusių nežinia kur aficerių 76, kareivių — 3.223. Jūrininkų ir jūrių pėstininkų užmuštų aficerių 589, kareivių — 9.928, sužeistų aficerių — 161, kareivių — 1.120, prapuolusių nežinia kur aficerių 52, kareivių — 310.

Iš viso nuostolių esą 510.230 žmonių.

Del taikos. Vokiečių vyriausybė leidusi reichstagui apsvarstyti gruodžio 9 d. taikos sąlygas.

„Taikos ekspedicija“. Iš šiaurės Amerikos važiuoja Europą didžturčio Fordo organizuota „Taikos ekspedicija“, susidedanti iš kelių dešimčių žmonių. Jos tikslas agituoti taikyties. Tarp ekspedicijos narių nėra nė vieno įžymaus nei politiko nei profesininko.

Italai nepasitiki Graikais. Visi italų laikraščiai sakosi nepasitikį Graikų vyriausybę ir karaliumi. Jie sako, nors šiandien ir pavyktų sąjungininkams susikalbėti su Graikija, vis tiek ji juos apvilsianti.

Sąjungininkų deklaracija. Londone lapkričio 17 d. Rusijos, Anglijos, Prancūzijos, Italijos ir Japonijos atstovai pasirašė šią deklaraciją: „Rusijos, Anglijos, Italijos, Prancūzijos ir Japonijos vyriausybės pasižada viena kitai nesitaikyti šiame kare skyrium. Minėtosios penkios vyriausybės yra susitarusios, kad svarstant taikos sąlygas nė vienas sąjungininkas nestatys taikos sąlygų, nesutiktas kitų sąjungininkų“.

Sąjungininkai ir Graikija. Yra susidariusi iš sąjungininkų ir graikų kariuomenės atstovų tam tikra karo technikos komisija nustatyti, kokių būdu sąjungininkai nekludomi galėtų teikti Serbijai pagalbos. Pasak diplomatų, tai komisijai pat pirmu kartu atsiradę kliūčių. Jos nariai graikai savo kalbomis, atsakymais ir nurodymais tiesiog prieštarauja Graikų vyriausybės principijaliniam pažadėjimui sąjungininkams.

Sąjungininkai, matydami Graikiją taip elgiantis, kada serbų kariuomenė išėjo iš Monastirio ir artinasi Graikijos link, vėl išklojo Graikijai ko nori.

Be to, įsakyta sąjungininkų laivynui niekur neplaukti nuo Graikijos pakraščio ir vėl užginta krauties sąjungininkų uostuose Graikijon plaukiantiems laivams.

Ivairios.

Ign. Kunigenis, Udrijos vaistas, Suv. gub., Kalvarijos apskr., apsigyveno Riazanėje: Рязань, Новостройка, Александровская сл. д. Осипова № 337. Kas turi į jį kokių reikalų, gali į jį kreipties nurodytoju adresu.

Iš Petrapilio Lietuvių Komiteto.

Iš D. K. Tatjanos Komiteto gauta lapkričio mėnesiui pašalpos 46.000 rublių.

Naujai nusamdytas butas (Fontanka 134, b. 7) nutarta pavesti mokslus einančioms merginoms. Šeimininke pakviesta p-lė Stauskaitė. Globėju sutiko būti p. A. Purėnas.

Šiomis dienomis pasibaigs tarybos del nusamdymo dviem gyvenimais namų Nevos Vartų rajone. Namai bus pavesti vaikų prieglaudai-mokyklai. Galėsia pareiti apie 200 vaikų.

Komiteto posėdyje 17/XI, vieton išstojusio iš Komiteto G. Liutkevičiaus, vice-pirmininku išrinktas Č. Petraškevičius. Jis sutiko būti drauge ir Komiteto atstovu miesto centralinėse įstaigose pabėgėliams globoti. A. B.

Iš Amerikos laikraščių.

„Vien Liet.“ № 43 praneša, jog mieste Nashua N. H. siaučias didelis darbininkų streikas, daugiausia lenkų ir lietuvių.

Reikalaujama pakelti mokesnį. Milicija šaudžiusi minion, daug esą sužeistų, keli užmušti.

Tame pat „V. L.“ numerį pranešama, jog vokiečiai labai rūpinasi gydymo klausimu Lietuvoje.

Be mažko visų mūsų gydytojai pabėgę iš Lietuvos ar paimti rusų armijon. Dabar vokiečiai karo gydytojai teikia dykai pagalbą mūsų žmonėms. Visos vaistinės, kaip sakysim, Varnių ir Panevėžio, esančios aprūpintos vaistais, kurių mūsų žmonės gauna daug pigiau, negu pirmiau.

Del to klausimo „Draugas“ 44 numerį pataria palaikyti M. Yčo su-

manymą siųsti lietuviams iš Amerikos būrelį savo gydytojų Lietuvon nešti pagalbą mūsų nuvargintai liaudžiai.

„Vien. Liet.“ 43 numerį randame žinutę, jog Buenos-Aireso mieste Argentinoje 200 lietuvių įdavę protestą vietiniams ispanų laikraščiams, kur besiskundžiama, jog kariaujančios valstybės nesiskaitančios su Lietuvos vardu, nemininčios jos nors Lietuva tapo nekalta pasaulio skerdynės auka ir ne mažiau nukentėjo kaip Lenkija; piešiama trumpa Lietuvos istorija ir pageidaujama jos ateitis.

Argentinos visuomenė susiinteresavusi Lietuva ir minėtu protestu.

„Draugas“ 44 numerį praneša, jog Michigano valstijoje augančios lietuvių ukininkų kolonijos. Įkurtos jos 1905 m. Kedžio. Dabar esama 357 lietuvių pavyzdinių ūkių. „Draugas“ pataria čion spiesties lietuviams.

„Žvaigždė“ 44 numerį praneša, jog šie lietuviai kunigai esą vokiečių nelaisvė:

Seinų vyskupijos: Saurusaitis ir Naujokaitis iš Virbaliaus; Šmulskštys iš Plutiškių; Katičius iš Smalėnų; Brundza iš Šunskų; Baltušaitis ir Novickis iš Pajevonio; Lostovskis iš Taminų; Butkovskis iš Štabino; Kotlevskis iš Lipsko Lomžos gub.

Žemaičių vyskupijos: Baltūnas ir Didžgalvis iš Gar-gždų.

Tame pat numerį „Žvaigždė“ praneša, jog kun. Prapuolenis italų laikraštyje „La vera Roma“ № 27 išspauzdinęs platoką Vilniaus istorijos aprašymą su paveikslais.

Karas.

Rusų fronte. Dvinsko apylinkėse, nuo Barskos kaimo ligi Alukstos, vokiečiai lapkr. 22 d. šaudė rusų apkasus iš sunkiųjų armotų.

I pietus nuo Rafalovkos miestelio (prie Stirės) vokiečiai buvo bepradėdę eiti į Kozliničių kapus, bet rusų artilerija juos sulaukė.

Prancūzų fronte tikrai artilerijos mūšiai ir minų kovos.

Balkanuose. Priešininkai lapkr. 21 d. puolė serbų pozicijas kairiajame Cechotinos upės krašte, bet nieko nelaimėjo. Serbai atmušė puolimus Brodarevo, Senitcos ir Bielopolio link.

Lapkr. 21 bulgarai smarkiai šaudė kairįjį anglų kariuomenės sparną. Kairiajame Crnos upės krašte prancūzai atmušė bulgarų puolimą.

Serbai išėjo iš Monastirio. Jų kariuomenė atsitraukė Albanijon.

Bulgarai ir turkai koncentruojasi Trakų (Frakijos) pajūryje, turbūt bijodami čia sąjungininkų desanto.

FRANEŠIMAI.

I. Jau keleri metai, kaip buvo leidžiamas „Žiburio“ kalendorius (spauzdinamas Seinuose „Šaltinio“ B—vės spaustuviėje).

Tasai kalendorius labai buvo Lietuvoje išsiplatinęs: kas metai išeidavo apie 70 tūkstančių egzempliorių. Žmonės tą kalendorių yra pamėgę.

Butų tat gaila, stačiai nedovano-tina, šiais, kad ir sunkiais karo metais, jį sustabdžius. Juo labiau, kad vokiečių kardui Lietuvą atkirtus, didelė mūsų pabėgėlių dalis išblaškyta po visus Rusijos plotus, neturi pasi-skaityti knygu.

Todel Jaroslavyje, susidaręs būrelis lietuvių inteligentų, pasirijo ir šimet tajį kalendorių išleisti, dargi žymiai padidintą, iliustruotą, pritaikintą šio laiko reikalams, su daugybe reklamų iš įvairiausių šalių. Šiame kalendoriuje žymi dalis bus pavesta Amerikos lietuvių gyvenimui.

Kalendorius turi maždaug šitokius skyrius:

I Kalendorius, II Pereitų metų apžvalga, III Nekrologai-žymiausių mūsų aukos karo metu, IV Beletristika, V Karo apžvalga, VI Žiburio draugijos reikalai, VII Informacijų dalis—Nurodymas naudingų taisyklių pabėgėliams, VIII Tautybė, IX Sveikata, X Prekyba, XI Skelbimai.

Todel tikimės, kad didesnieji knygynai, kaip Amerikos taip ir iš kitur, užsisakys didesnį skaičių šio kalendoriaus-almanacho, juo labiau, kad visas grynas pelnas yra skiriamas „Žiburio“ gimnazijos naudai.—Leidėjas kun. M. Gustaitis.

Adresas: Ярославль, Романовская 44.

II.

Štabas praneša, jog žinios apie žuvusius kareivius skelbiamos tam tikruose sąrašuose, kurie siuntinėjami esą gubernatoriams ir apskričių kariuomenės viršininkams.

Iš jų ir galima esą sužinoti apie žuvusiuosius kareivius.

Petrapilyje apie užmuštuosius ir be jokių žinių žuvusiuosius kareivius galima sužinoti adresu: Osoboje ot-dieleniye Glavnago Štaba, Karavan-naja gatvė № 1; gi apie belaisvius—Бюро Военно-плѣнныхъ, Инженерная № 4.

Mokyties nrrinčių žiniai.

I Marijampolės vyrų gimnaziją Jaroslavyje dar galima į stoti į visas klases, išskiriant pirmąją kl. Tuo tarpu mokinių lietuvių toje gimnazijoje yra tik 20. Katalikų tikyba ir lietuvių kalba čia yra išdėstoma, kaip ir pirmiaus. Neturtingų tėvų vaikams išlaikymą karo metu duoda Lietuvių Komitetas, kuris taip pat tarpininkauja norintiesiems ton mokyklon įstoti ir suteikia reikalingų įstojimui žinių. Kreipties šiuo adresu: Ярославль, ул. Романовская № 44. Литовский Комитетъ.

Redakcijos atsakai.

Kstts. Žemaičių (Telšių) Katalikų Konsistorija yra Tuloje yr. Гоголев. и Ст. Дворянской.

Sim. Statkevičiui, Mortai Rožanskiutei ir kit. Tamstų laiškelius atidavė Biurui. Jeigu Tamstos duktė liko Lietuvoje, tai jokie skelbimai laikraštyje nepadės jos suieškoti. Geriau parašyk Tamstai laišką per „Liet. Centr. Komitetą“.

Juškai. Liet. kalendorių ateinantiesiems metams dar nėra išėjusių. Išeis tik apie Naujus Metus. Kaip tik išeis, tuojau bus paskelbta.

Em. Vitortaitėi ir kitiems. Skelbimai „ieško“, dedami ne bendrajame sąraše, kuriame yra skelbiamos tik vardai pavardės, yra apmokami.

G. Tarvydavičiui. Del metri-kų reikia kreipties į konsistoriją. Adresus nurodytas pirmajame atsake.

Redaktorius-Leidėjas Martynas YČAS

Giminės ieško šių žmonių:

1. Adomaičio Adolfo.
2. Adomaičių Onos.
3. Adomaičių Onos, Igno duk.
4. Ainorio Albino, Kristupo sun., 16 m.
5. Alšauskio Jokūbo, Jono sūnaus, 22 m.
6. Alšauskio Jono, 86 m.
7. Andruškevičiaus Petro, Juozo sun., 20 m.
8. Andriūno Juozo, 50 m.
9. Audriūnų Petronėlės.
10. Ankudavičiaus Jurgio, Lauryno sun., 21 m.
11. Ankudavičiaus Lauryno, Motiejaus sun., 65 m.
12. Andriejauskio Igno.
13. Ancerevičiaus Kastantino.
14. Ancerevičių Marijonos.
15. Aniliūno Antano, Vinco sun., 55 m.
16. Aniulienės Onos, 50 m.
17. Aniulienės, Kazimiero pačios.
18. Aniulio Kazimiero.
19. Apiravičiaus Kazimiero.

20. Aušerevičiaus Prano, Jurgio sūn., 63 m.
21. Ardickių Marijos, Juozo duk., 20 m.
22. Arzo Petro.
23. Arzų Marijos.
24. Arzų Onos.
25. Armino Antano.
26. Armulavičių Liudvikos, Vlodo duk., 35 m.
27. Arulių Petro.
28. Arulių Petronėlės.
29. Augulio Kazimiero, Juozo sūn., 59 m.
30. Augulių Rozalijos.
31. Augulių Onos.
32. Augustauskio Antano, 45 m.
33. Aukštikalnio Jono, Kristupo sūn., 60 m.
34. Aukštikalnio Jono, Jono sūnaus, 19 m.
35. Aukštikalnienės Elenos, Antano duk., 70 m.
36. Aukštikalnio Kristupo, Kristupo sūn., 42 m.
37. Aukštikalnio Mato, Kristupo sūn., 30 m.
38. Aukštikalnio Kristupo, Jono sūn., 72 m.
39. Aukštikalnių Emilijos, Jono duk., 22 m.
40. Aukštikalnių Onos, 50 m.
41. Aušrotų Marijonos.
42. Ajučių Daratos, 68 m.
43. Ajutaitės Elžbietos, Martyno duk., 16 m.
44. Ajučio Martyno, Jokubo sūnaus, 50 m.
45. Ajutaitės Marijos, Martyno duk., 13 m.
46. Ajučių Marijos, 43 m.
47. Babionies Kazimiero, 40 m.
48. Babrauskio.
49. Babionies Raulo.
50. Bagdonų Kazimieros.
51. Bajorų Onos, Justino duk.
52. Bajoro Petro.
53. Bajoro Povilo.
54. Bajorų Adėlės.
55. Bakano Jono, 24 m.
56. Bakšių Teresės, 35 m.
57. Bakšio Vinco, Kazimiero sūnaus, 10 m.
58. Balnienės.
59. Balnos.
60. Balzaravičiaus Antano, 24 m.
61. Baltramaičio, 60 m.
62. Baltramionies Stanislovo, 55 m.
63. Baltramionį Onos, 43 m.
64. Baltramionies Jono, 59 m.
65. Baltrukonies Viktoro, Andriaus sūn., 12 m.
66. Baltrukonies Antano, Andriaus sūn., 17 m.
67. Baltrušų Julijonos, Kazimiero duk., 50 m.
68. Baltrušo Juozo, Kastantino sūn.
69. Baltrušaičio Tomo.
70. Baltrušaičio Jono.
71. Baltrušaičių Joannos.
72. Baltrušaičių Marijonos.
73. Baltrušaičio Leono, 29 m.
74. Baltrušaičio Juozo, 32 m.
75. Baltrušio Juozo, 54 m.
76. Baltušų Kastancijos, Jokūbo duk., 65 m.
77. Baltrušaičio Leono, Antano sūn.
78. Baltušio Jokūbo, Jono sūn., 70 m.
79. Baltuškevičių Onos, 46 m.
80. Baltuškevičiaus Juozo, 17 m.
81. Baltuškonies Juozo.
82. Baltuškonį Onos.
83. Balsevičaitės Petronėlės, 13 m.
84. Balsevičienės Onos, Antano duk., 34 m.
85. Balsevičaitės Agotos, 8 m.
86. Balsevičaitės Onos, 9 m.
87. Balsevičaitės Teofilės, 12 m.
88. Balsevičaitės Marcelės, 7 m.
89. Balsevičaitės Salimėjos 1½ m.
90. Balsevičaitės Adelės ½ m.
91. Balsevičaitės Kamilės, 14 m.
92. Balsio Antano, Baltraus sūn., 17 m.
93. Balčiūnų Vicentos, Kazimiero duk., 19 m.
94. Balčiūno Juozo, Petro sūn., 50 m.
95. Balčiūnų Julijos, 20 m.
96. Balčiūno Petro.
97. Balčiūno Petro, Užsilių kaimo.
98. Balčiūno Petro, Smilgių kaimo.
99. Balčiūnų Onos.
100. Balčiūnų Felicijos.
101. Balčiūno Leono.

102. Balčiūno Vaclovo.
103. Balčiūno Prano, Peldžių k.
104. Balčiūno Prano, Indresitūnų k.
105. Banaičio Viktoro, Karoliaus sūn., 65 m.
106. Banaičių Barboros, Prano duk., 28 m.
107. Bandžionies Barboros 65 m.
108. Bandzos Stepono.
109. Banevičių Adelės.
110. Banienės - Kisielinės Kastancijos.
111. Banio J.
112. Banionies Juozo.
113. Bariūno Antano, 60 m.
114. Baradakų Onos, Mykols duk., 22 m.
115. Baranauskaitės Mortos, Juozo duk., 5 m.
116. Baranauskio Mykolo, Andriaus sūn., 57 m.
117. Baranauskio Kasparo, Kazimiero sūn., 57 m.
118. Baranauskio Antano.
119. Baranauskių Rozalijos.
120. Baranauskio Prano, Aleksandro sūn.
121. Barvidėnienės Agnieškos, 60 m.
122. Bardžilauskio Prano, Mykolo sūn.
123. Bardžilauskio Mykolo.
124. Barzdžiaus Juozapo.
125. Barzdžiaus Antano.
126. Barkauskio Viktoro.
127. Barkauskių Elžbietos.
128. Barkauskių Viktorijos, Viktoro duk.
129. Barkauskių Salimijos, Viktoro duk.
130. Baronų Marijonos.
131. Baronų Onos.
132. Baronų Emilijos.
133. Barono Jono.
134. Barono Jurgio.
135. Baronienės Onos.
136. Barono Prano, 3 m.
137. Bartininkų Petronėlės (mokytojos)
138. Bartlingų Danutos.
139. Bartlingų Gražinos, Juozo duk.
140. Bartlingo Vlodo.
141. Bartašauskienės Apolonijos, Kazimiero duk., 54 m.
142. Bartaševičiaus Motiejiaus, Motiejiaus sūn.
143. Baseckio Antano, Julijono sūn.
144. Batoriaus Napoleono.
145. Batorių Elenos.
146. Baturių Pranciškos, Mykolo sūn., 50 m.
147. Baturio Petro, 18 m.
148. Bacvinkos Juozo.
149. Bacvinkų Marijonos.

Kafeivis KAZ. BENIUŠIS, Kauno g. Telšių apskr., Ylakių val., Šačių par., Rumšaičių sod. prašo pažįstamų atsilipti šiuo adresu: Черезъ Смоленичи, Мин. губ. им. Смоленичи, Ветер. фельдшеру К. Бенюшису.

IEŠKAU saviškės MARIJONOS NARJAUSKIENĖS su dviem mergaitėmis, Suv. губ., Marijampol. apskr., Igliaukos parap., ir drauge Šimulių, Jaudeglių Liudvinavo gmin. Kas žino, prašau pranešti Liet. Biurui Petrograd, Baskov per. 29, 4.

VARGONININK. pabėg., turi paliud. iš pask. vietos, vedąs raštingą ir chorą, prašo gerb. klebonų vargonininko arba zokrastijono vietos. Adr.: Симбирскъ, Отд. Литовскаго О-ва, Мартыновская ул. 48, К. Бутенасу.

ALEK. SKABICKIS ir ANT. KAZLAUSKAITIS iš Mažeikių sodž., Pakruojaus val., Panevėžio apskr. apsigyveno Petrapilyje, 10 rata № 16., b. 28. Ieško savo genčių ir pažįstamų, atsišaukti.

IEŠKAU Amelijos Volaišimienės su mažais vaikeliais, Kauno губ., Pan. ap., Biržų v., Juškonų sodž.

IEŠKAU Onos Natišauskaičios iš Papilio miest., Zarasų apskr., Kauno губ.

Kas apie šiuos žmones žino, prašau pranešti šiuo adresu: Ржевъ, Волковыскій Кон. запасъ. Кузнецу Р. Валашимасу.

JONAS SAMUOLIS, Bačkininkėlių dvaro, Pakuonio par., IEŠKO sūnaus Jono, 16 m., ir dukters Nastazijos, 18 m. Adresas pranešti: Jon. Samuolis, Глѣбовская ул. 4 с. Богородское, Москва.

Miko Dabulevičiaus, agronomo, buvusio paskutinį laiką Pružanuose, Gardino губ.; Edvardo Overo, agron. padėjėjo, buvusio Valkininko, Viln. губ. Adresas: Москва, с. Богородское, Шестаковская ул. № 7-а.

IEŠKAU Juozo Papeikos, jo žmonos Liudvisės, sūnų Kastanto, 18 m., ir Petro, 14 met., iš Triobiškių kaimo, Liudvin. par., taip pat Ad. Lepšio iš Putviškių k., Daukšių par. Adresas pranešti: Москва, Богородское, Шестаковская 7-а П. Витковскому.

STANISL. ANDRAŠUNAS nuo seduvos, Panev. ap. nori susirašinėti sugiminėmis ir pažįstamais. Adr. Сестрорѣцкѣ, Чухонская ул. № 4—2.

Jaroslavlyje Miesto Komiteto raštininko vietą, kuriai 17-me „L. B.“ uum. buvo ieškomas lietuvis, mokąs gerai lietuvių ir rusų kalbas, jau užėmė vietinio licejaus studentas VAINAUSKIS. Pabėgėliai lietuviai galite visokiais toje įstaigoje reikalais kreipties į jį del pasitarimo ir tarpininkavimo.

JUOZAS APERAVIČIUS, Kauno губ., Šiaulių apskr., Kriukų valsč., Žandagų kaimo ieško brolio Kazimiero ir kitų giminių ir prašo atsilipti šiuo adresu: Петроградъ, 7-я рота, № 10, кв. 35.

Liet. Draugijos d. k. n. š. KOSTROMOS SKYRIAUS KOMITETAS praneša visų žiniai, kad jis jau teikia žinių apie pabėgėlius, apsigyvenusius Kostromoje ir jos gubernijoje ir siūlo įvairių

IEŠKAU Marės Traskauskiutės iš Pasudonies k., Liudvinavo par.; Veronikos Siručintės iš Dievoniškio k., Kalvarijos par.

Adr.: Kaz. Boruta I Мѣшанская 99, кв. 10. Богородское, Москва.

MYKOLĖNIENĖ ELŽBIETA ieškau vaikų: Benedikto, Bronislavo ir Stefanijos Mikolėnų sutarnaite Apolonija, Garbanauskaite iš Rygos. Prašau atsilipti arba pranešti šiuo adresu: Петроградъ, за Нарв. заст., Некрасовская ул., № 47.

IEŠKAU savo tėvelių: Juozo 60 m., Onos, 40 m., SKORKŲ, Kauno губ., Panev. apskr., Saločių par. Mano adr.: Mstislavl, Mog. губ. Panev. mokyt. seminar. J. Skorkai.

Kareivis KLEMEN. VARVUOLIS Kauno губ., Šiaulių ap., Radviliškio par., Aukštųjų sodž., ieškau giminių ir pažįstamų. Prašau atsilipti: Петроградъ, Запасн. бат. Лейб.-Гвард. Литов. полка, 4 рота 5 взводъ.

Noriu susirašinėti su svedasiškiais. Mano adresas: Москва, Милютинскій пер. 18, кв. 9., бѣжен. Юс. Слишкому.

Jaroslavlyje, Miesto KOMITETUI pabėgėliams šelpti REIKALINGAS GYDYTOJAS, mokąs lietuvių, latvių ir lenkų kalbas. Algos 250 rb. mėn. Tvirtina Komiteto Gydytojų Taryba. Kreipties šiuo adresu: Ярославль, Духовская 41, Городской Комитетъ.

amatų ir profesijų darbininkų ir prašo visų, kas Kostromos rajone dar nėra Komiteto įregistruotas, atsilipti adresu: Kostroma, ul. Rusina № 34.

115.000. BROLIŲ VAILOKAIČIŲ ir B-vės DRAUGIJA 115.000.

turėdama garantijos: 115 tukstančių rub., žemės, namų ir kitokio nejudinamo turto, daro per savo įgaliotinį Maskvoje šias operacijas: 1. Iminėja idėlius, mokėdama paprastus nuosimčius (50%—pasidėjusiems nemažiau kaip metams ir 40%—kiekvienam pareikalavimui). 2. Davinėja pasidėjusiems pinigų gyventi arba grąžina paskolą. 3. Ima saugoti visokias brangenybes, apdraudžiamas išlošiamuosius lakštus nuo tizžo, tikrindama №№ ir t. t. 4. Tarpininkauja perkant bei pardudant % poperius. 5. Daro visokias kitas operacijas, Draugijos įstatų leistas. „Brolių Vailokačių ir B-vės Draugija“ užtikrinapadėtus pas ją pinigus ir kitas brangenybes visais savo turtais.

„Pinigus siųsti ir visais reikalais prašoma kreipties kun. E. Paukštos buto adresu: Москва, Милютинскій пер., д. Римско-Католич. церкви, кв. 4. Т-ву: Бр. Вайлокайтисъ и К-о“.

Jau spauzdinamas ir greitu laiku išeis „Petrogrado Kalendorius“ 1916 metams.

Jame skaitytojais ras reikalingų sau žinių: kaip už sunaikintus turtus ieškoti atlyginimo, kokiuo būdu susižinoti su pasilikusiais Lietuvoje. Kalendoriuje bus plačiai parašyta apie šelpiamąsias įstaigas apskritai ir ypačiai apie Lietuvos Draugiją del karo nukent. šelpti ir jos skyrius, apie pasauliame įvykusius atmainas bei atsitikimus ir t. t. Bus ir šiaip jau gražių pasiskaitymų.

Visas is „Petr. Kalendor.“ pelnas skiriamas lietuvių viešajam knygynus steigti Petrapilyje.

Dar priimami skelbimai. Skelbimų kaina: puslapis — 25 rub. pusė pusl. 13 rub.

Kalendoriaus kaina — 35 kap. Kas užsisakys kalend. dabar ir atsitys pinigais, gaus kal. už 30 kap. (už siuntimą primokama dar 10 kap.)

Kreipties šiuo adresu: Петроградъ, Бассейная 60. Предс. Литов. Благотв. О-ва А. П. Спурга, arba: Петрогр. Забалканскій пр. 30, въ контору изданія „Petrogr. Kalendorius“.